

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1121 ²	Τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου Μεδιολάνων Δευτέρα 7 Δεκεμβρίου 2015 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

«Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι...»

Στὸν οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνατέλλει, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἀστέρι πρῶτου μεγέθους· εἶνε ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος ἐπίσκοπος Μεδιολάνων, μέγας ἐκκλησιαστικὸς πατήρ.

Μὲ συγκινεῖ ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος γιὰ δύο λόγους. Πρῶτον, διότι αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ πνευματικὸς πατήρ καὶ διδάσκαλος τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, τοῦ ὁποῦ ἐγὼ ἀναξίως φέρω τὸ ὄνομα. Καὶ δεύτερον, διότι τὸ ὄνομά του ἔλαβε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους μαθητάς μου στὸ Μεσολόγγι, ὁ Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος, ἐκλεκτὸς ἱεράρχης ποὺ βρίσκεται ἤδη στὴν αἰωνιότητα. Γιὰ τὸν ἅγιο Ἀμβρόσιο Μεδιολάνων, λοιπόν, θὰ ποῦμε λίγες λέξεις.

Ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος **ἔζησε** τὸν τέταρτο αἰῶνα. Ἦταν σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραψε καὶ ἐπιστολή. Γεννήθηκε ὄχι στὴν Ἀνατολή ἀλλὰ **στή Δύσι**, στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας, τὴ Ρώμη.

Καταγόταν ἀπὸ ὑψηλὴ οἰκογένεια. Ὡς νέος ἦταν εὐφυής, δεκτικὸς μαθήσεως. Φοίτησε σὲ σχολές καὶ πανεπιστήμια τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἀρίστευσε καὶ εἰσήλθε στὸ διοικητικὸ σῶμα. Ὡς χαρακτήρας ἦταν εὐθύς, δίκαιος, ἀπροσωπώληπτος. Ἔγινε συγκλητικὸς, καὶ ἀνῆλθε τίς βαθμίδες τῆς διοικήσεως. Ἀφοῦ ἔγινε ἔπαρχος, νομάρχης, ὑπουργός, οἱ εὐσεβεῖς υἱοὶ καὶ διάδοχοι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Κώνστας, τὸν ἔκαναν τέλος διοικητὴ ὅλης τῆς Ἰταλίας. Διοικούσε μὲ ἄκρα δικαιοσύνη. Καὶ ἐνῶ ἦταν ἀκόμη ἐθνικὸς Ρωμαῖος πολίτης, **ζοῦσε ἤδη σὰν Χριστιανός**.

Συνέβη ὅμως στὴν ἐποχὴ του τὸ ἐξῆς γεγονός. Πέθανε στὰ Μεδιόλανα (τὸ σημερινὸ Μιλάνο) ὁ ἐπίσκοπος, καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκλογή. **Οἱ ἐκλογές τῶν ἐπισκόπων** δὲν γίνονταν τότε ὅπως σήμερα, ποὺ μαζεύονται οἱ δεσποτάδες στὴν Ἀθήνα καὶ ἐκλέγουν. Ὅχι· δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ὀρθὸς τρόπος. Στὰ παλιὰ τὰ εὐ-

λογημένα χρόνια ἡ ἐκλογή γινόταν ἀπὸ τὸ λαό. Ὅπως δηλαδὴ τώρα ἐκλέγουμε τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος, τὸ δήμαρχο, τὸ βουλευτὴ, ἔτσι τότε, ὅταν πέθαινε ἓνας ἐπίσκοπος, μαζευόταν ὁ κληρὸς καὶ ὁ εὐσεβὴς λαός, ἄντρες - γυναῖκες, καὶ ἔκαναν ἐκλογή. Καὶ ἐκλεγόταν ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε ὁ Θεὸς καὶ ὁ λαός· ἦταν λαοπρόβλητος καὶ θεοπρόβλητος. Σήμερα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκλέγονται ἄνθρωποι ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸ λαὸ ποὺ πηγαίνουν νὰ ποιμάνουν. Μένουν στὴν Ἀθήνα συνήθως, εἶνε κοντὰ στὸν ἀρχιεπίσκοπο, τὸν κολακεύουν καὶ τὸν θυμιατίζουν· αὐτοὶ βγαίνουν. Ἐγὼ ἀγωνίζομαι νὰ ἐπανέλθῃ ὁ εὐλογημένος τρόπος ποὺ ἐξελέγη ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος.

Πῶς ἔγινε ἡ ἐκλογή του. Οἱ Χριστιανοὶ εἶχαν διαιρεθῆ κι ὁ καθένας ὑποστήριζε τὸ δικό του ὑποψήφιο. Κ' ἐνῶ γινόταν ὀχλαγωγία, ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή· «Τὸν Ἀμβρόσιο ἐπίσκοπο!». Ποιὸς φώναξε; ἄγγελος; ἄνθρωπος; Ἔνα παιδί! Τὸ φώτισε ὁ Θεός· γιατί τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶνε σὰν ἄγγελοι. Ἡ ἀγνὴ αὐτὴ φωνὴ ἀκούστηκε· κι ἀμέσως ὅλοι, γνωρίζοντας τὸ χαρακτήρα τοῦ ἐπάρχου, συμφώνησαν. Εἶπαν «Ἀμβρόσιος». Μὲ τὴ συγκατάθεσι δὲ καὶ τοῦ βασιλέως Οὐαλεντινιανοῦ βγήκε παμψηφεῖ.

Ὁ ἴδιος δὲν ἤθελε. Προσπάθησε νὰ φύγῃ. Ἀντιστάθηκε, ἔφερε ἐπιχειρήματα· ἀλλὰ τέλος ὑποχώρησε καὶ ἔγινε. Πρῶτα βαπτίσθηκε, μετὰ ἔγινε ἀναγνώστης, μετὰ διάκονος, μετὰ πρεσβύτερος, καὶ μετὰ **χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος**, ἐπίσκοπος Μεδιολάνων.

Τί ἔκανε ὡς ἐπίσκοπος; Ἔνας ἱστορικὸς λέει, ὅτι ὑπῆρξε καταπληκτικὸς. Προκάλεσε τὸ θαυμασμό· ἡ φήμη του ἔφθασε στὰ πέρατα τῆς γῆς. **Τρία περιστατικὰ** ἀπὸ τὸν βίον του θὰ σᾶς διηγηθῶ, γιὰ ν' ἀντιληφθῆτε τί γίναντας ὑπῆρξε.

● Τὸ ἓνα. Ἦταν ὑπὲρ τοῦ γάμου· ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ γάμο ἦταν φλογερὸς **κῆρυξ τῆς παρθενίας**. Ἀπὸ τὰ κηρύγματά του ἀρκετὲς

νέες ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν ἀφιερῶθηκαν στὸ Χριστὸ καὶ σχημάτισαν ὀλόκληρο τάγμα. Τρόμαξαν τότε οἱ μανάδες καὶ δὲν ἔστειλαν πλέον τὰ κορίτσια τους στὰ κηρύγματα του, ἀπὸ φόβο μήπως γίνουν καὶ αὐτὰ παρθένες. Οἱ δὲ ἐχθροὶ του διέδιδαν, ὅτι αὐτὸς μὲ τὴ διδασκαλία του ὑπὲρ τῆς παρθενίας θὰ κἀνὴ τὸ ἀνθρώπινο γένος νὰ σβῆσῃ...

Τί ἀπήντησε ὁ Ἀμβρόσιος; Εἶπε, ὅτι δὲν κινδυνεύει ὁ κόσμος ἐὰν μερικὰ κορίτσια ἀφοσιωθοῦν στὸ Θεὸ καὶ στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κόσμος δὲν θὰ χαθῆ ἀπὸ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν παρθενία· ὁ κόσμος –προφήτευσε– θὰ χαθῆ ἀπὸ τὴν **ἀκολασία** του, ἀπὸ τὴ διαφθορὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Προφητικὸς ὁ λόγος του. Καὶ σ' ἐμᾶς τὰ ἴδια γίνονται. Ἐμποδίζουν τὰ παιδιά νὰ πᾶνε στὰ κατηχητικὰ σχολεῖα, μήπως ἀκολουθήσουν τὸν ἄγαμο βίο. Ἀλλὰ πόσα εἶν' αὐτά; Δὲν θὰ χαθῆ ὁ κόσμος ἂν, μέσ' στὰ χίλια παιδιά, ἓνα ἀφιερωθῆ στὸ Θεό. **Ὁ κίνδυνος εἶνε στὴ διαφθορά.** Ἡ Ἑλλάς κινδυνεύει νὰ σβῆσῃ ἀπὸ τὸ χάρτη ἐξ αἰτίας τῶν τετρακοσίων χιλιάδων ἐκτρώσεων ποὺ γίνονται κάθε χρόνο!

● Τὸ ἄλλο περιστατικό. Μιὰ μέρα χτύπησε τὴ μητρόπολὶ του μιὰ χήρα γυναίκα ποὺ ἔκλαιγε. –Γιατί κλαῖς; –Γιὰ τὸ παιδί μου. –Εἶνε ἄρρωστο; –Ὅχι· εἶνε ζωηρό, πολὺ ἄτακτο. Δὲ μ' ἀκούει. Κάνει κακὲς παρέες, γυρίζει μέρα - νύχτα. Ἄχ, θὰ χάσω τὸ παιδί μου!... Ὁ ἱερὸς Ἀμβρόσιος τὴν παρηγόρησε καὶ τῆς εἶπε· –Παιδί, ποὺ ἡ μάνα του προσεύχεται καὶ κλαίει, δὲν θὰ χαθῆ. Ποιὰ ἦταν ἡ μάνα αὐτή; Ἡ **Μόνικα**. Καὶ τὸ παιδί; Ὁ ἱερὸς **Αὐγουστίνος**. Ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ἁγίας ἐκείνης γυναίκας βγήκε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, τὸν ὁποῖο ἔπειτα δίδασκε καὶ κατηχοῦσε ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος.

● Καὶ τὸ τρίτο περιστατικό. Αὐτοκράτωρ ἦταν τότε ὁ **Μέγας Θεοδόσιος**. Αὐτὸς τί ἔκανε; Στὴ Θεσσαλονίκη ὁ λαός, ἐνωχλημένος ἀπὸ τοὺς φόρους του, ἐπαναστάτησε καὶ σκότωσε μερικοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες. Ὁ Θεοδόσιος διέταξε τὸ στρατό, τὴν ὥρα ποὺ ὁ κόσμος ἦταν μαζεμένος στὸ στάδιο νὰ παρακολουθήσῃ ἁγῶνες, νὰ βγάλουν τὰ σπαθιά καὶ νὰ κάνουν **σφαγή**. Καὶ ἔσφαξαν πόσους; Ἐφτὰ χιλιάδες ἀνθρώπους! Κοκκίνισε ἡ Θεσσαλονίκη ἀπὸ τὸ αἷμα. Ποιὸς τώρα νὰ διαμαρτυρηθῆ; Κανείς. Ἐνας μόνον τόλμησε· ὁ Ἀμβρόσιος.

Ὁ Θεοδόσιος πῆγε στὰ Μεδιόλανα. Κ' ἐνῶ τὰ χέρια του ἔσταζαν αἷμα, εἶχε τὴν τόλμη νὰ πάη στὸ ναὸ μὲ τὴν ἀκολουθία του. Μπήκε μέσα; Δὲν μπῆκε! Στὴν πόρτα στάθηκε ὁ Ἀμβρόσιος· –Δὲν θὰ προχωρήσῃς! Δὲν εἶσαι ἄξιος

νὰ μπῆς στὴν ἐκκλησία. Ἀμάρτησες, σκότωσες χιλιάδες. –Μά, λέει, καὶ ὁ Δαυὶδ σκότωσε. –Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀμβρόσιος, ἀλλὰ μετανόησε. Κ' ἐσένα τότε θὰ σὲ δεχτῶ... Τοῦ ἔβαλε κανόνα· ἐννιά μῆνες ἔκλαιγε κι ἀναστενάζε· καὶ μετὰ –ὄχι πλέον μὲ βασιλικά στέμματα, ἀλλὰ **ταπεινὸς καὶ κλαίγοντας**– ἦρθε στὸ ναό. Τότε τὸν δέχθηκε ὁ Ἀμβρόσιος.

Ποιὸς παπᾶς ἢ ποιὸς δεσπότης θὰ σταθῆ σήμερα στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ νὰ πῆ, **Ἄλτ δολοφόνοι!** ποὺ σφάξατε ὄχι ἐφτὰ χιλιάδες ἀλλὰ πολὺ περισσότερους;... Τετρακόσες χιλιάδες παιδάκια σφάζονται κάθε χρόνο. Καὶ οἱ δολοφόνοι μπαίνουν ἐλεύθερα στὴν ἐκκλησία. Εἶνε τόσο μεγάλο, τόσο τρομερὸ ἔγκλημα τὸ νὰ σκοτώνουν τὰ ἔμβρυα, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ συχωρέσῃ ὁ Θεὸς τὸ ἀμάρτημα αὐτό. Καὶ ὅμως ἐμεῖς δεχόμαστε μέσ' στὴν ἐκκλησία τοὺς γιατροὺς ποὺ κάνουν ἐκτρώσεις, τὶς νοσοκόμες ποὺ βοηθοῦν στὶς ἐκτρώσεις, τοὺς πατεράδες καὶ τὶς μανάδες ποὺ σφάξανε τὰ παιδιά τους, καὶ ἐπιτρέπουμε τὴ θεία κοινωνία. Ἄχ Ἀμβρόσιε, ποῦ εἶσαι, νὰ σταθῆς πάλι στὴν πόρτα καὶ ν' ἀπαγορεύσῃς τὴν εἴσοδο σὲ τέτοιους ἀνθρώπους, ποὺ θὰ τολμήσουν τώρα τὰ Χριστούγεννα νὰ ῥθοῦν νὰ κοινωνήσουν τὰ ἄχραντα μυστήρια!...

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν ἅγιον Ἀμβρόσιο. Πρέπει ν' ἀναστενάξουμε, γιατί στὴν ἐποχὴ μας δὲν ὑπάρχουν Ἀμβρόσιοι. Βλέποντας αὐτὴ τὴν κατάστασι, σὰν Χριστιανοί, ἄς παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ πάλι τέτοια ἀστέρια. Εἶνε ἀνάγκη. Ὁ Κύριος μᾶς παρήγγειλε νὰ προσευχώμεθα γι' αὐτό. «Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλλῃ ἐργάτας...» (Ματθ. 9,37-38). Στὶς προσευχὲς μας νὰ λέμε· **Στείλε μας, Κύριε, ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας σου**, φλογεροὺς ἱεροκήρυκες, φιλόστοργους πνευματικοὺς πατέρες... Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐξαρτᾶται ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ λαό, ἀπὸ τὶς μανάδες. Δυστυχῶς, μόλις ἀντιληφθοῦν ὅτι τὸ παιδί πλησιάζει τὴν Ἐκκλησία, τὸ κατηχητικό, πνευματικοὺς πατέρες, τὸ ἐμποδίζουν. –Τὸ παιδάκι μας, λένε, νὰ γίνῃ γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός... Παπᾶς; ὄχι! Καὶ ἔτσι σὲ χίλιες ἐκκλησιᾶς στὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ χτυπήσῃ καμπάνα τὰ Χριστούγεννα...

Αὐτά, ἀγαπητοί, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου. Καὶ εἶθε ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου, νὰ ἐλεήσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**